

de grootste helft steeds voor zich. Neen, ik ben al weêr aan het lasteren. In één enkel opzicht toch was dit niet het geval. Terwijl de oude man zijn eigen woning liet vervallen, had hij de grootste zorg voor de huisvesting zijner zingende vrienden. Wanneer hij niet, gelijk meestal, rustig zat te dommelen, zomers op de tuinbank onder den wilden wingerd, 's winters bij de hooge schouw, kon men hem stellig en zeker bezig vinden in zijn' kleine werkplaats met de fragmenten van een twintigtal kooien om zich heen.

Een niet veel jongere dienstmaagd, die den geheelen dag veegde, boende, waschte, plaschte en . . . gromde, voltooide het gezin. Ook deze liet zich aan de meisjes weinig gelegen liggen. Als Barbarina — zoo heette de oudgediende — moegeveegd of moegeplast, eindelijk bij het vallen van den dag uitgeput zich nederzette, of tusschen twee vermoeiende verrichtingen in even poosde, geleund op haar stoffer, had zij wel wat anders te doen dan naar die twee vreemdsoortige kinderen te kijken.

Met de bewoners van het op een half uur gelegen dorp — haar naaste bureu — hadden zij volstrekt geen omgang. Grootvader en Barbarina evenmin. Het „Vogelhuis” werd namelijk door een ieder vermeden en in 't bijzonder de beide tweelingen, wier geheimzinnige eigenschap den lieden angst inboezemde. Wie de gezusters in de verte zag naderen, sloeg haastig een kruis, prevelde een paternoster, en bedacht zich geen oogenblik een omweg te maken, ook al had hij nog zoo'n haast.

Sinds haar prilste jeugd gewoon aldus geschuwd te worden, zagen de kinderen daarin niets vreemds of stuitends en zij van hâar kant vloten heur vlieders.

Buitendien — hun gezelschap konden zij best ontberen! Zij hadden elkaâr, — zij hadden het bosch en zij hadden de zee

Dat bosch was de gezelligheid zelve. Slechts bij uitzondering vond men er van die hooge, eerst nabij het uitspansel zich vertakkende stammen, gelijk men die meer landwaarts aantrof. De boomen vertakten zich daar liefst nog vóór zij zelfs boven de aarde waren. Men baadde er dus in het groen.

Zooals reeds gezegd is, lag in de dagen van moeder Barbarina de tijd der schoone woudnymfen etcetera nog niet geheel achter den rug. De weinigen die overgebleven waren, of zich nog wel eens even vertoonden, schenen bij voorkeur te huizen in dat dichtbegroeide dorado, — 'twelk wij, in navolging der beide zeventienjarigen, het zeebosch zullen noemen. Ook was het meer dan eens gebeurd dat Alma of Ilma, op heur daaglijksche wandelingen aldaar, in den hoogen kelk van een bekervaren blikkend, een kleine elf hadden ontwaard, die zich snel liet wegzakken tusschen het mos. Want — gelijk men ze later zou noemen — de mythologische wezens van het noorden en het zuiden, die zich vroeger streng afgescheiden hielden, hadden zich langzamerhand vermengd en verbroederd, tot elkander gebracht door de uitroeiwoede der reeds genoemde naturalisten, in deze samen gaande met de belijders van den machtigen Galileër.

Die door de geloovigen verafschuwde „alfsgedrochten”, de koddige panen